

Darurile duhovnicești

Darurile duhovnicești

„Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul: fiecăruia după puterea lui.” (Matei 25.15)

Darurile, slujbele, lucrările

A confunda darurile Duhului Sfânt cu darul Duhului Sfânt înseamnă a confunda ceea ce este dat cu Cel care dă.

În vechiul legământ, Duhul Sfânt însușea pentru un timp pe unii oameni pentru câte o lucrare deosebită, dar El Se putea apoi retrage (compară Judecători 13.25 cu 16.20). În economia creștină, Duhul Sfânt este dat celor credincioși, ca să fie cu ei „pentru totdeauna” (Ioan 14.16); El împarte fiecăruia din mădularele lui Hristos „haruri” care îi fac în stare să-și împlinească anumite lucrări pentru binele tuturor.

Un exemplu, deși, fără îndoială, nedesăvârșit, ne-ar putea ajuta să înțelegem versetele 4-6 din 1 Corinteni: Să presupunem că o persoană tocmai a obținut o diplomă de profesor în învățământ. Aceasta este o calificare omenească și ea poate să ne dea ideea calificării duhovnicești pe care Duhul Sfânt o acordă în mod suveran mădurelor trupului lui Hristos, în vederea slujirii dată de Domnul sau pentru a putea face față în această slujire.

Un anumit post îi este apoi încredințat și slujba lui este precizată de directorul la care lucrează. Aceasta ar corespunde cu slujba la care ne cheamă Domnul, slujbă pe care El ne-o încredințează și noi trebuie s-o împlinim potrivit voii Sale.

Având astfel calificarea și un post corespunzător, trebuie apoi ca această persoană să învețe pe elevi, ca să fie de folos; mai mult, pentru a fi cu adevărat de folos, trebuie să predea elevilor chiar materia pentru care este calificat. Pe de o parte un inspector va veni să controleze învățătura dată, pe de altă parte rezultatele obținute vor da mărturie despre calificarea profesorului în exercițiul funcției lui. Aceasta ar corespunde cu activitățile care ar trebui să fie, pe de o parte sub răspunderea celui credincios, dar de altă parte datorită ungerii Duhului, cu autoritatea Domnului, sub controlul lui Dumnezeu însuși. Dacă sînt „felurite lucrări”, Dumnezeu este Cel care „lucrează totul în toți”.

Sînt oare numai nouă daruri duhovnicești?

Unii așa spun. Însă aceasta este o abatere de la ce ne învață Scriptura. Să citim versetele 1-4 din 1 Corinteni 12.

- Expresia „daruri duhovnicești” din unele traduceri în versetul 1 nu se găsește în original (și nici în versetul 1 și 12 din capitolul 14). Cuvîntul grec de aici fiind neprecis în limbajul nostru, a putut fi tradus „(manifestările) duhovnicești”, „(lucrurile) duhovnicești” sau „(darurile) duhovnicești”, cu condiția ca termenul ales de traducător să fie pus în paranteze, ca să se înțeleagă că nu se găsește în original. Aceasta nu înseamnă că tăgăduim realitatea „darurilor duhovnicești”, însă oricine nu folosește un vocabular biblic este aproape inevitabil pe panta de a se depărta de adevăr, în învățătură.

- Dacă în versetul 4 întîlnim în unele traduceri numai cuvîntul „daruri”, atunci este firesc să se facă legătură cu versetul 1, să te gîndești la „daruri duhovnicești”. Însă în original, în versetul 4 nu este folosit cuvîntul „dar” (dorea), ci cuvîntul „charisma”, care înseamnă „dar al harului” (dar primit prin har). Corintenii nu erau lipsiți de nici unul din aceste „daruri ale harului” (1 Corinteni 1.7).

Găsim aici, în versetele 8-10, o listă de nouă daruri ale harului. Apostolul are grijă să spună de 5 ori chiar în acest capitol, printre altele în versetele 4 și 31, celelalte trei rînduri fiind în legătură cu vindecările. Lista aceasta însă nu este limitativă; în adevăr, tot în capitolul acesta sînt adăugate alte daruri, în versetele 28-30; un dar de a învăța pe alții este de asemenea o calificare a Duhului, este un dar al harului (1 Timotei 4.14; 2 Timotei 1.6). Sînt de asemenea listele din Romani 12.6-8 și din 1 Petru 4.7-11, fără a mai vorbi despre cele din Efeseni 4.11, unde un alt cuvînt grec (doma) este folosit.

Observăm apoi că cele ce se pot numi „darurile Duhului” în 1 Corinteni 12.7-11 și „darurile lui Hristos” în Efeseni 4.7-11 sînt socotite ca „daruri ale lui Dumnezeu” în 1 Corinteni 12.28. De altfel, nu El este Cel care lucrează totul în toți (versetul 6)?

N-ar fi de folos să dezvoltăm aceste puncte, dacă nu s-ar socoti deosebite „darurile de har” și „darurile” numite „duhovnicești”, în timp ce Cuvîntul le unește într-o singură expresie: Apostolul Pavel poate spune: „Doresc mult să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar de har duhovnicesc, ca să fiți întăriți” (Romani 1.11).

Există creștini adevărați „necarismatici”? Înfără celor 5 cazuri ale cuvîntului „charisma” pe care le-am văzut în 1 Corinteni 12, sînt altele 12 care ne arată clar că aceste „daruri de har” nu se limitează la manifestările duhovnicești ale acestui capitol și cu atît mai puțin la darul limbilor. „Charisme” sînt haruri date unor credincioși pentru a fi folosite.

Romani 12.6-8: slujirea, învățătura, îndemnul, dărnicia, conducerea unei adunări creștine, facerea milosteniei... sînt „charisme”.

1 Corinteni 1.7: corintenii nu duceau lipsă de nici un fel de dar al harului (charisma), în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.

1 Corinteni 7.7: „Fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul”. Aici, faptul de a rămîne necăsătorit este arătat ca un har (charisma) dat lui Pavel.

1 Petru 4.9-11: primirea de oaspeți, faptul de a vorbi într-o adunare ca și cum ar vorbi cuvintele lui Dumnezeu, slujirea creștină ... sînt numite daruri ale harului felurite al lui Dumnezeu.

Romani 5.15-16; 6.23; 11.29: „lucrarea lui Hristos”, „viața veșnică”, „făgăduințele făcute israeliților” sînt de asemenea numite daruri de har. (Să notăm și celelalte cazuri: Romani 1.11; 2 Corinteni 1.11; 1 Timotei 4.14 și 2 Timotei 1.6).

Sînt unele daruri de har (charisma) care izbesc privirile mai mult decît altele, dar toate vin de la Duhul lui Dumnezeu și sînt deci supranaturale. Și nu se deschide ușa contrafacerilor, atunci cînd se caută, uneori într-un mod bolnăvicios, numai darurile care izbesc privirile?

Creștinii numiți pe nedrept „necharismatici” nu înlătură nicidecum darurile zise duhovnicești; ei le acceptă pe toate, cu recunoștință față de Dumnezeu, în măsura în care ele vin de la El și în care cei care le arată sînt supuși Scripturii. Dar să nu acceptăm contrafacerile! Care este criteriul sigur, fără greșală, care să ne îndrumeze? Cuvîntul lui Dumnezeu!

Pot totii credincioșii să aibă același dar?

Așa este învățătura pe care unii pretind s-o scoată din versetul acesta: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să prorociți” (1 Corin-teni 14.5). Însă este o diferență mare între dorințe și realitate. Același verb (în grecește) este folosit, de exemplu, în:

1 Corinteni 7.7: „Eu aș vrea ca TOȚI oamenii să fie ca mine” (adică necăsătoriți), însă apostolul adaugă: „dar FIECARE are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul”.

1 Timotei 2.4: Dumnezeu „dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului”, dar noi știm că numai cei care cred vor fi mîntuiți.

Este adevărat că noi toți trebuie să dorim darurile duhovnicești, dar apostolul precizează că darurile acestea nu sînt pentru a face din ele un obiect de podoabă, ci ele sînt pentru zidirea adunării. Duhul ni le va da sau nu ni le va da, potrivit înțelepciunii și suveranității Lui. Să notăm că ori de cîte ori apostolul îndeamnă pe credincioși să-și arate cu înflăcărare dorința după darurile de har (1 Corinteni 12.31; 14.1,12), el subliniază utilitatea darurilor care sînt „cele mai bune”, numind în mod special „prorocia”, în vederea „zidirii adunării”. Și poate smerenia să îndemne pe unii creștini să caute numai darul care să izbească privirile, al limbilor, care, el singur, nu este de nici un folos pentru zidirea colectivă? Ne temem că nu! Avînd în vedere timpul în care ne aflăm, n-ar trebui oare să cerem Domnului să înmulțească darul deosebirii duhurilor?

În capitolul 12 din 1 Corinteni găsim trei principii fundamentale în legătură cu darurile de har:

- felurimea darurilor (versetele 4-6),
- împărțirea acestor daruri potrivit bunei plăceri a Duhului lui Dumnezeu (versetul 11),
- faptul că nu toate darurile sînt pentru toți.

Acest adevăr de la urmă este arătat sub forma

- de 9 repetări în versetele 8-10: „unuia... altuia... și altuia.”
- unei asemănări cu mădulele trupului omenesc: mădulele sînt diferite, funcțiile sînt diferite, și așa trebuie, ca să fie într-adevăr un trup; „dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum îi place” (versetele 11-27).
- unor 7 întrebări, care au toate un răspuns negativ: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt proroci?... Toți vorbesc în limbi?” (versetele 28-30).

Terminînd această cercetare scurtă a darurilor Duhului, am dori să punem o întrebare: Sîntem noi mădule ale trupului lui Hristos, care împlinesc funcțiile care ne-au fost rînduite, avînd calificările primite de la Duhul Sfînt? Fiecare să dea un răspuns.

Scriptura zice:

„Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul de har pe care l-a primit” (1 Petru 4.10). Și: „Căci, după cum într-un singur trup avem mai multe mădule și mădulele n-au toate aceeași lucrare, tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte mădulele unii altora. Avînd felurite daruri, după harul care ne-a fost dat”... să ne îndeplinim lucrările (Romani 12.48).

clickbible.org